

การใช้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน
รายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น ของนักศึกษา
หลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

THE USE OF COOPERATIVE GROUP LEARNING PROCESS TO
ENHANCE STUDENT ACHIEVEMENT IN SUBJECT THAI
JAPANESE ORGANIZATIONAL BEHAVIOR THEORY'S
STUDENTS OF PROGRAM JAPANESE HUMAN RESOURCE
MANAGEMENT THAI-NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

รุ่งอรุณ กระแสสินธุ์¹
บุญยวีร์ โชคประเสริฐสม²
ไกล่รุ่ง กระแสสินธุ์³
อาจารย์ ประจวบเหมาะ⁴
พรรณา พูนพิน⁵

Received 20 June 2019

Revised 23 August 2019

Accepted 26 August 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาจากวิธีการกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) ในรายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กลุ่มเรียน 1 และ 2 จำนวน 62 คน

¹อาจารย์ประจำ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

E-mail: lek_rungarun@yahoo.co.th และ rungarun@tni.ac.th

²อาจารย์ประจำ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น E-mail bunyawee@tni.ac.th

³อาจารย์ประจำ คณะบริหารธุรกิจและการบัญชี มหาวิทยาลัยปทุมธานี

E-mail: kairung2011@yahoo.com

⁴อาจารย์ประจำ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

E-mail : arjaree_prachuabmoh@yahoo.com

⁵อาจารย์ประจำ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

E-mail: panna_poonpin@hotmail.com

ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Dependent Sample)

ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม มีค่า E1/E2 เท่ากับ 80.06/80.48 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีประสิทธิภาพ

นักศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่นที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ โดยมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

และความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยชุดการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น มีเทคนิคช่วยจำด้านกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) มากที่สุด รองลงมาเทคนิคช่วยจำด้านประโยชน์ และเทคนิคช่วยจำด้านเนื้อหาน้อยที่สุด

คำสำคัญ: กระบวนการการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ประสิทธิภาพการเรียนรู้

Abstract

The purpose of this study were as follows: To find the efficiency of learning management in the course of the Thai-Japanese comparative organizational behavior theory according to the standard 80/80. To compare the learning achievement before and after study of students from the cooperative learning process (STAD) in the course of the Thai-Japanese comparative behavior theory. The sample used in this study is a student enrolled in the Thai-Japanese comparative behavior theory 2nd semester, academic year 2016, Faculty of Business Administration Thai-Nichi Institute of Technology, Section 1& 2, 62 students, which were acquired by purposive sampling. Statistics used in data analysis is a descriptive statistic including percentage, mean and standard deviation and inferential statistics t-test (Dependent Sample). The efficiency of the learning management plan of Thai-Japanese comparative behavior theory regarding the ethics of business and social responsibility organizations, the value of E1 / E2 equals 80.06/80.48 which is in accordance with the criteria 80/80, indicating that such learning management plan is effective.

Students of the Japanese Human Resource Management Program studying with the learning management plan subject of Behavioral Theory, Thai-Japanese Comparative Organization Business ethics and social responsibility ethics. Have a learning achievement score using cooperative group learning (STAD) is different with statistical significance at level of .05, with the post-learning achievement score higher than before learning.

And the opinions of students in Japanese human resource management courses Faculty of Business Administration Thai-Nichi Institute of Technology Learned by cooperative group instruction set (STAD), the theory of Thai-Japanese comparative behavior theory There are many techniques for memorizing the cooperative learning activities (STAD). Followed by the benefits and the least content.

Keywords: Cooperative group learning process, Learning achievement, Learning efficiency.

บทนำ

การศึกษาเป็นกระบวนการที่มุ่งพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความสามารถเต็มศักยภาพ มีพัฒนาการที่สมดุลทั้งด้านสติปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคม เพื่อเสริมสร้างการพัฒนาและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมประเทศ กระบวนการการศึกษาจึงมีผู้เรียนเป็นเป้าหมายสูงสุดของการพัฒนา เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการจัดการเรียนการสอนและให้ผู้เรียนแต่ละคนได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพของแต่ละคน จึงต้องให้ความสำคัญกับผู้เรียนตั้งแต่การวางรากฐานการพัฒนาขีดความสามารถด้านต่างๆ ที่จะดำรงและประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข มีคุณภาพชีวิตที่ดี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญมากที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและตามศักยภาพ นอกจากจะหาวิธีการจัดการเรียนการสอนอย่างไรแล้ว ผู้สอนยังต้องศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะกระบวนการ ด้านคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม มาพิจารณาว่าจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไร จึงจะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ รวมทั้งจะต้องพิจารณาเนื้อหาว่าจะสอนอย่างไร จึงจะให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

ปัจจุบันระบบการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน ผู้สอนส่วนใหญ่ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ในลักษณะต่างๆ เช่น ต้องการให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน และทำงานที่มอบหมายให้สำเร็จ หรือต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน มีการสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน เป็นต้น ซึ่งการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นนั้น ต้องการให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง แต่สิ่งสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนอย่างหนึ่ง ก็คือ การที่ผู้สอนจะต้องเข้าใจลักษณะและสภาพปัญหาของผู้เรียน จึงจะช่วยให้เกิดประสิทธิภาพในการสอน ช่วยลดช่องว่างระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ซึ่งนักศึกษาที่เข้าศึกษาในสถาบันระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 17-25 ปี ซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม การปรับตัวของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในช่วงปีแรกนั้นมักเกิดปัญหาเมื่อมีการเปลี่ยนมาจากการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สภาพแวดล้อม วิธีการเรียนการสอน การใช้ชีวิตด้านต่างๆ ซึ่งอาจทำให้นักศึกษาเกิดความเครียดและมีปัญหาการปรับตัวได้ง่ายเพราะเมื่อนักศึกษาเข้าศึกษาในสถาบันระดับอุดมศึกษาต้องมีการปรับตัวต่อสถานการณ์ สิ่งแวดล้อม การจัดการเรียนการสอนที่เปลี่ยนแปลงจากระดับมัธยมศึกษา ซึ่งไม่คุ้นเคยกับลักษณะวิธีการเรียนในระดับอุดมศึกษา (ศจิวรรณ ปราศรัยศรี, 2560)

การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมมองการเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่นนั้นเป็นรายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบรูปแบบของการไทยกับญี่ปุ่น แนวความคิด ด้านจิตวิทยา และสังคมวิทยา รวมถึงค่านิยม ทศนคติ จริยธรรม วัฒนธรรม การรับรู้ การสื่อสาร การจูงใจ ภาวะผู้นำ

ความรับผิดชอบต่องานสังคม อิทธิพลของกลุ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มสัมพันธ์ภายในองค์กร ความขัดแย้งในองค์กรและการเปลี่ยนแปลงองค์กร และการวิเคราะห์พฤติกรรมองค์กรของไทย โดยจะเน้นเนื้อหาที่นักศึกษาจำเป็นต้องฟังการบรรยายที่จะเน้นทั้งเชิงทฤษฎีและพฤติกรรมศาสตร์ ทำให้นักศึกษารู้สึกเกี่ยวกับการเรียนส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร ดังนั้นการจัดรูปแบบการเรียนการสอน และการเลือกวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึงการมีส่วนร่วม และสามารถทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้ จึงเป็นสิ่งสำคัญต่อคุณภาพของการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์กรเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาในรายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์กรเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น โดยผ่านกระบวนการกลุ่ม เพื่อทุกคนจะได้มีส่วนร่วมในการคิดและการปฏิบัติ จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์ที่ดีขึ้น เพื่อจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้ในรายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์กรเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีงานวิจัยของบัญชา ชินโณ และคณะ (2557) ที่ศึกษา พบว่าการนำวิธีการกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนทำให้นักเรียนสามารถแก้ปัญหาทางวิชาคณิตศาสตร์ได้ดีและถูกต้องรวมทั้งมีเจตคติที่ดีต่อวิชาคณิตศาสตร์มากขึ้น เนื่องจากวิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ต้องคำนวณเป็นส่วนมาก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการร่วมมือกันในการเรียนรวมทั้งการทำแบบฝึกหัดโดยให้นักเรียนที่เรียนเก่งสอนนักเรียนที่เรียนปานกลางหรือเรียนไม่เก่งนั่นเอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ ในรายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์กรเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาจากวิธีการกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) ในรายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์กรเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น

นิยามศัพท์

กระบวนการการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ หมายถึง วิธีการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่มีลักษณะเน้นการให้ความช่วยเหลือในกลุ่มมากกว่าการแข่งขันกันตัวต่อตัว นักศึกษาแต่ละกลุ่มฝึกฝนกันในกลุ่ม ไม่มีการแข่งขันแต่ใช้แบบทดสอบที่เกี่ยวกับเนื้อหาสอบรายบุคคล บันทึกคะแนนและนำคะแนนรายบุคคลรวมเป็นคะแนนความสำเร็จของกลุ่ม โดยให้รางวัลกับกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุด

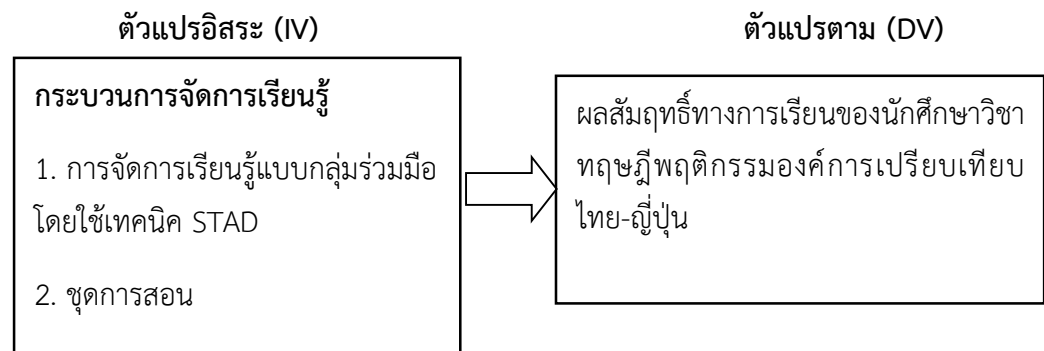
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการใช้แบบทดสอบความรู้ของนักศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อทดสอบผู้เรียนก่อนและหลังเรียน

ประสิทธิภาพการเรียนวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์กรเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ตามเกณฑ์ 80/80 หมายถึง 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละที่นักศึกษาทุกคนสามารถทำแบบทดสอบท้ายแผนและคะแนนประเมินพฤติกรรมกลุ่มได้ร้อยละ 80 ขึ้นไป 80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 80 ขึ้นไป

วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น หมายถึงรายวิชาของหลักสูตร

บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น (หลักสูตร พ.ศ. 2557) จัดอยู่ในกลุ่มวิชาเอกบังคับ จำนวน 3 หน่วยกิต 3 (3-0-6) เนื้อหารายวิชานี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบองค์การไทยกับญี่ปุ่น แนวความคิด ด้านจิตวิทยาและสังคมวิทยา รวมถึงค่านิยม ทักษะ จริยธรรม วัฒนธรรม การรับรู้ การสื่อสาร การจูงใจ ภาวะผู้นำ ความรับผิดชอบต่อสังคม อิทธิพลของกลุ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มสัมพันธ์ภาพในองค์การ ความขัดแย้งในองค์การ และการเปลี่ยนแปลงองค์การ และการวิเคราะห์พฤติกรรมองค์การของไทย

กรอบแนวคิด

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ความหมาย

การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) เป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (Cooperative Learning) พัฒนาขึ้นโดยสลาบิน (Slavin, 1978) ผู้อำนวยการโครงการศึกษาระดับประถมศึกษา ศูนย์การวิจัยประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีปัญหาแห่งมหาวิทยาลัยจอห์นฮอปกินส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้พัฒนาเทคนิคนี้ขึ้นมา เพื่อขจัดปัญหาทางการศึกษา มุ่งเน้นทักษะการคิด การเรียนรู้ที่เป็นระบบ เป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับการเรียนเป็นกลุ่ม และเป็นวิธีการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียน จูฑาภรณ์ กมลชัย วงศ์คำดี ได้กล่าวถึงการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) ว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่น่าสนใจและเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้มีความรับผิดชอบ รู้จักคิด รู้จักทำ และรู้จักแก้ปัญหาร่วมกันเพื่อให้ตนเองและกลุ่มประสบผลสำเร็จ การจัดการเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมมือเป็นวิธีการเรียนการสอนที่ฝึกกระบวนการกลุ่มหรือฝึกทักษะทางสังคมในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยเด็กเก่ง เด็กปานกลาง และเด็กอ่อนอยู่รวมกัน (จูฑาภรณ์ กมลชัย วงศ์คำดี, 2544 น.3) วาเลนติโน (Valentino, 1988, p.579) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความวิตกกังวล และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เรียนวิชา พื้นคณิตในระดับวิทยาลัย โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) กับการสอนแบบปกติที่มีครูบรรยายและอภิปราย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ทิสนา แคมมณี (2555). ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือว่าเป็นการเรียนรู้แบบกลุ่มย่อยประมาณ 3-6คน โดยสมาชิกภายในกลุ่มมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกัน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อเป้าหมายของกลุ่ม

Thousand และคณะ (2002 น.3) กล่าวว่า การเรียนแบบกลุ่มร่วมมือเป็นการเรียนรู้โดยมีการจัดกิจกรรมการเรียนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย เพื่อสนับสนุนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนภายในกลุ่มได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิกที่ความสามารถทางการเรียนมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกัน เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนภายในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

จากความหมายของการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ (Cooperative Learning) ข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การเรียนแบบกลุ่มร่วมมือหมายถึงการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละประมาณ 4-6 คน โดยในกลุ่มต้องมีความสามารถทางการเรียน ผู้เรียนต้องมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น อภิปราย ช่วยเหลือ ซึ่งกันและกันโดยผู้เรียนที่เก่งกว่าจะช่วยผู้เรียนที่อ่อนกว่า สมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่มต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้กลุ่มของตนบรรลุเป้าหมาย

ลักษณะการจัดการแผนการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD)

เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้วิธีแบบจัดกลุ่มผู้เรียน แบ่งกลุ่มผู้เรียนประมาณ 4-5 กลุ่ม และในแต่ละกลุ่มจะต้องมีทั้งคนเก่ง ปานกลาง และคนอ่อน เพื่อจะได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมทั้งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงการทำงานเป็นกลุ่ม เกิดความสามัคคีและยังมีการแลกเปลี่ยนความรู้ ซึ่งสิ่งสำคัญที่ทำให้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีประสิทธิภาพ ก็คือรางวัลที่ได้จากการที่มีคะแนนสะสมของกลุ่มที่มากที่สุด นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้แต่ละกลุ่มเกิดการช่วยเหลือหรือมีความสามัคคีภายในกลุ่มทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนและยังเป็นการดูแลกันและกันจนเกิดความสัมพันธ์และมิตรภาพภายในกลุ่ม รวมถึงทำให้ผู้เรียนได้ความรู้จากการช่วยเหลือของเพื่อนร่วมกลุ่ม ซึ่งการสอนกันเองของผู้เรียนทำให้เกิดความสบายใจและรับรู้ได้อย่างรวดเร็ว เกิดประสิทธิภาพในการเรียนของผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ได้ต่อไปในอนาคต (Valentino, 1988 p.579)

องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD)

จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson & Johnson, 1987 p.13-14) อ้างใน ไสว พิกขาว (2544, น.193-194) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้ การเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) จะประสบผลสำเร็จได้ต้องอาศัยองค์ประกอบพื้นฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เมื่อมีการจัดกลุ่มนักเรียนแล้ว นักเรียนจะต้องแบ่งหน้าที่กันทุกคนจะมีส่วนร่วมในการทำงาน โดยรับรู้จุดมุ่งหมายของการเรียนเพื่อช่วยให้การเรียนรู้ประสบผลสำเร็จด้วยดี การทำงานของกลุ่มมีลักษณะที่ต้องร่วมมือช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน

2. การปฏิสัมพันธ์กันในระหว่างการทำงานกลุ่มที่สอนโดยการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) นักเรียนจะต้องทำงานประสานกันอย่างใกล้ชิด โดยการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การสรุปเรื่อง การอธิบาย ขยายความในบทเรียนที่เรียนมาให้แก่เพื่อนสมาชิกในกลุ่ม เปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้เสนอแนวความคิดใหม่ๆ เพื่อเลือกสิ่งที่ดีที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุด

3. การรับผิดชอบต่อกลุ่ม การเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) จะประสบผลสำเร็จเมื่อนักเรียนที่เป็นสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความรู้ในเรื่องที่เรียนรู้อย่างแท้จริง หรือได้รับการช่วยเหลือ

จากเพื่อนในกลุ่มให้เรียนรู้ได้ทุกคน เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีการทดสอบเพื่อประเมินว่าทุกคนรู้เรื่องหรือไม่ ซึ่งครูอาจใช้วิธีทดสอบโดยการสุ่มเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งในกลุ่มให้เป็นผู้ตอบคำถาม ด้วยวิธีการนี้กลุ่มจึงต้องช่วยกันในการเรียนรู้และช่วยกันทำงาน มีความรับผิดชอบต่องานของตนเป็นพื้นฐาน จะต้องเข้าใจและรู้แจ้งในงานที่ตนรับผิดชอบอันจะก่อให้เกิดผลสำเร็จของกลุ่มตามมา

4. การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย การแบ่งกลุ่มควรเป็นกลุ่มย่อย มีสมาชิก 4-5 คน การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มนี้จะฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการพูด การยอมรับความสามารถของผู้อื่น การแก้ปัญหาความขัดแย้ง และการประเมินการทำงานของเพื่อน เพื่อให้กลุ่มสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. กระบวนการกลุ่ม นับเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่จะต้องให้นักเรียนวิเคราะห์ว่ากลุ่มทำงานได้เพียงใด ทำอย่างไรการทำงานของกลุ่มจึงจะประสบผลสำเร็จ เกิดการเรียนรู้ได้ด้วยดี และถ้าไม่ดีเป็นเพราะพฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม หรือการทำงานของกลุ่มยังมีสิ่งใดบกพร่องอยู่ ควรแก้ไขอะไร อย่างไร ในครั้งต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) เป็นการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และเป็นวิธีที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้เป็นเพราะมีงานวิจัยในชั้นเรียนจำนวนมากในหลายสาขาวิชาที่ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกัน หรือทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีความสัมพันธ์ที่ดีช่วยเหลือซึ่งกันและกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีความนับถือตนเองเพิ่มขึ้น มีการบูรณาการสิ่งต่างๆ ที่เรียนรู้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ วิธีแบ่งกลุ่มตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้เรียนทุกคนต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของตน และต้องช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม เพราะเป้าหมายของกลุ่มคือ การทำให้คะแนนของกลุ่มสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และสมาชิกทุกคนมีส่วนช่วยให้คะแนนของกลุ่มสูงขึ้น (ทัศนีย์นารถ ลิ้มสุทธิวันภูมิ, 2560)

หลักการของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (Theory of Cooperative Learning) คือ แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มมีสมาชิกประมาณ 4 คน สมาชิกของกลุ่ม คณะเพศ คณะเชื้อชาติ คณะคนเรียนเก่ง คนเรียนปานกลาง และคนเรียนอ่อน โดยมีคนเรียนเก่ง 1 คน คนเรียนปานกลาง 2 คน และคนเรียนอ่อน 1 คน สมาชิกทุกคนมีวัตถุประสงค์ร่วมกันที่จะทำให้กลุ่มประสบผลสำเร็จ แต่ละคนนอกจากมีหน้าที่แล้วยังต้องช่วยเหลือเพื่อน ในกลุ่มให้เข้าใจเนื้อหาที่เรียนอย่างถ่องแท้ด้วยเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กลุ่มตั้งไว้ (Slavin, 1991)

การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือจะเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทุกคนได้เมื่อสมาชิกของกลุ่มให้ความสำคัญและยอมรับที่จะปฏิบัติตามองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ 5 ประการ คือ (Slavin, 1987; Slavin, 2011; Suwantada, 2016)

1) สมาชิกทุกคนต่างพึ่งพาอาศัยกันในทางบวกเพราะทุกคนมีวัตถุประสงค์ร่วมกันที่จะทำให้กลุ่มบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของตนเอง ถ้าสมาชิกคนใดล้มเหลวจะส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของกลุ่ม ทุกคนจึงต้องพร้อมใจช่วยเหลือกันและกัน

2) สมาชิกทุกคน มีความรับผิดชอบต่องานที่ของตน โดยต้องมีการประเมินผลความสำเร็จของบุคคลและของกลุ่ม

3) สมาชิกทุกคนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในกลุ่มโดยการแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน หากมีสมาชิกคนใดไม่เข้าใจหรือเข้าใจเรื่องที่กำลังศึกษาเพียงเล็กน้อยต้องมีผู้ที่เก่งในเรื่องนั้นมาช่วยอธิบายเพิ่มเติม

4) มีการใช้ทักษะทางสังคมอย่างเหมาะสม สมาชิกต้องมีทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการอยู่ร่วมกันในสังคม โดยทำความเข้าใจและไว้วางใจ ซึ่งกันและกัน สามารถสื่อสารกันได้ถูกต้องและชัดเจน ยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน ให้การสนับสนุนกันและกัน สามารถแก้ปัญหาข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นในกลุ่มได้

5) กระบวนการกลุ่ม คือการวิเคราะห์การทำงานของสมาชิก ว่าการทำงานใดมีประโยชน์ งานใดไม่มีประโยชน์ สิ่งนี้ทำให้สมาชิกเพิ่มการยอมรับนับถือตนเองมากขึ้น การยอมรับความคิดเห็นของกลุ่มทำให้สมาชิกแต่ละคน มีความพยายามที่จะทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จมากขึ้น

ทัศนีย์นารถ ลิ้มสุทธิวันภูมิ (2560) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน วิชาการบัญชีสินทรัพย์หัวข้อที่ดิน อาคาร อุปกรณ์ และค่าเสื่อมราคาของนักศึกษาคณะบัญชีชั้นปีที่ 2 กลุ่ม ที่เรียนแบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่ากลุ่มที่เรียน โดยบรรยายปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะว่า นักศึกษาได้เรียนร่วมกันเป็นกลุ่ม และต่างมีเป้าหมายเดียวกันจึงมีแรงจูงใจให้นักศึกษามีความรับผิดชอบการเรียนของตนเอง รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันทำให้นักศึกษาที่เรียนเก่งกว่าสอนคนที่เรียนอ่อนกว่าจนทุกคนเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดี นอกจากนี้การพูดคุยกันระหว่างเพื่อนทำให้การเรียนสนุกสนานสนใจ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กลุ่มเรียน 1 และ 2 จำนวน 62 คน โดยทั้ง 2 ห้องเรียนมีการจัดการศึกษาแบบความสามารถ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการเลือกแบบจำเพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

2. การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) ชุดการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจ และความรับผิดชอบต่อสังคม 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบก่อนการเรียน (Pre-test) และหลังการเรียน (Post-test) 4) แบบประเมินความสามารถในการทำงานร่วมกันใช้ในการเรียนด้วยชุดการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) 5) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจ และความรับผิดชอบต่อสังคม

สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ในงานวิจัยครั้งนี้ดำเนินการตามรายละเอียดของรายวิชาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (มคอ.3) ซึ่งแสดงข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการของแต่ละรายวิชา เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนสอดคล้องและเป็นไปตามที่วางแผนไว้ในรายละเอียดของหลักสูตร ซึ่งแต่ละรายวิชาจะกำหนดไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และรายละเอียดของเนื้อหาความรู้ในรายวิชา แนวทางการปลูกฝังทักษะต่างๆ ตลอดจนคุณลักษณะอื่นๆ ที่นักศึกษาจะได้รับการพัฒนาให้ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของรายวิชา มีการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาที่ใช้ในการเรียน วิธีการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลในรายวิชา

← การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งแบบทดสอบจะนำมาจากเนื้อหาที่ได้บรรยายในชั้นเรียน และงานที่มอบหมาย โดยมีขั้นตอน ดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2) กำหนดเนื้อหาแบบทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียน
- 3) สร้างแบบทดสอบ
- 4) นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาข้อคำถาม เพื่อประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการ และทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่าสามารถวัดได้ถูกต้องตรงประเด็นและครอบคลุมเนื้อหาสาระของสิ่งที่ต้องการจะวัดหลังจากนั้นผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการประเมินมาคำนวณหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยพิจารณาค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 ขึ้นไป มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยมีค่าดัชนีอยู่ระหว่าง 0.67-1.00
- 5) นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักศึกษา

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาจากประชากร คือ นักศึกษาที่เรียนวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น ในภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 62 คน โดยจัดการเรียนการสอนแบบเดิมใน 4 สัปดาห์แรก หลังจากนั้นแบ่งกลุ่มนักศึกษา โดยวิธีคละคะแนน แล้วดำเนินการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) อีก 4 สัปดาห์ ใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียว (One Group Pretest - Posttest Design) เป็นการทดลองที่มี การวัดก่อนการทดลอง 1 ครั้ง หลังการทดลอง 1 ครั้ง มีลักษณะดังนี้

O1	X	O2
----	---	----

- O1 คือ การสอบก่อนที่จะทำการทดลอง (Pre-test)
 X คือ การใช้รูปแบบการสอน (Treatment)
 O2 คือ การสอบหลังจากที่ทำการทดลอง (Post-test)
 O1 และ O2 เป็นการวัดด้วยเครื่องมือชนิดเดียวกัน หรือคู่ขนานกัน
 มีมาตราวัดเดียวกัน

สำหรับวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

- 1) ทดสอบนักศึกษาก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
- 2) ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มนักศึกษา โดยวิธีคละคะแนนจากแบบทดสอบตามองค์ประกอบของการจัดการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD)
- 3) หลังจากที่ใช้รูปแบบการสอนโดยการจัดการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) แล้วให้นักศึกษาทำแบบทดสอบชุดเดิม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ได้แก่ 1) วิเคราะห์ผลคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) ก่อนการปรับการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) และผลคะแนนการทำแบบทดสอบหลังการเรียน (Post - test) หลังการปรับการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) แล้วนำผลคะแนนมาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ 2) สังเกตพฤติกรรม (พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม การแสดงความคิดเห็น ความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย) 3) วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สถิติพื้นฐาน คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันโดยใช้สถิติ t-test (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ, 2550) 5) การวิเคราะห์ข้อมูลผลการวิจัย สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4. การหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าความเที่ยงตรง

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจ และความรับผิดชอบต่อสังคม ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ตารางที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

N = 62

สำหรับค่าดัชนี E1 ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบย่อย โดยมีค่าเฉลี่ย 16.01 โดยแสดงผลดังตารางที่ 1 และตารางที่ 2

การทดสอบ	E ₁	E ₂
ประสิทธิภาพ	80.06	80.48
แปลผล	ตามเกณฑ์มาตรฐาน	ตามเกณฑ์มาตรฐาน

จากตารางที่ 1 พบว่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม มีค่า E1/E2 เท่ากับ 80.06/80.48 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคมมีประสิทธิภาพ

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม

การทดสอบ	จำนวน นักศึกษา	คะแนนเต็ม (20 คะแนน)	$\bar{X}$	SD	t	p
ก่อนเรียน	62	20	16.01	2.01		
หลังเรียน	62	20	16.10	2.04	18.493	0.05

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่นที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ โดยมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยชุดการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น

ตารางที่ 3 ความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่เรียนด้วยชุดการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น

รายการประเมิน	มีเทคนิคช่วยจำ	
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.
ด้านเนื้อหา	2.69	0.38
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD)	2.73	0.48
ด้านประโยชน์	2.71	0.44
เฉลี่ยรวม	2.70	0.43

จากตารางที่ 3 พบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยชุดการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น มีเทคนิคช่วยจำด้านกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.73 รองลงมาเทคนิคช่วยจำด้านประโยชน์ โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.71 และด้านเทคนิคช่วยจำเนื้อหาที่น้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.69

สรุปผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบ ไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม มีค่า $E1 / E2$ เท่ากับ $80.06 / 80.48$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ $80/80$ แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคมมีประสิทธิภาพ

2. นักศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่นที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ โดยมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยชุดการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น มีเทคนิคช่วยจำด้านกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) มากที่สุด รองลงมาเทคนิคช่วยจำด้านประโยชน์ และเทคนิคช่วยจำด้านเนื้อหาน้อยที่สุด

อภิปรายผล

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบ ไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม จากผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม ตามเกณฑ์มาตรฐาน $80/80$ พบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม มีค่า $E1 / E2$ เท่ากับ $80.06 / 80.48$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ $80/80$ แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคมมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของชนานันท์ ฟองศิริ.(2559). ที่ศึกษาเรื่องการสร้างหนังสือเสริมประสบการณ์ชุด ประเพณีสำคัญของชาวล้านนา พบว่าผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของหนังสือเสริมประสบการณ์ชุดประเพณีสำคัญของชาวล้านนากับผู้อ่านกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 53 คน ในภาพรวมมีประสิทธิภาพ กระบวนการ ($E1$) คิดเป็นร้อยละ 89.06 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์ ($E2$) คิดเป็นร้อยละ 89.12 ดังนั้น การหาประสิทธิภาพของหนังสือเสริมประสบการณ์ฯ $E1 / E2 = 89.08/89.12$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ $80/80$ ที่กำหนดไว้

2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบกลุ่มร่วมมือหลังการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นจากผลการวิจัย การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น เรื่องจริยธรรมขององค์การธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม พบว่า มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\leq .05$ โดยมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของสุทธิณี ภาพพิมพ์ใจ และคณะ (2561) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สื่อมัลติมีเดีย เรื่องเทคโนโลยีน้ำรู้ สำหรับนักเรียนชั้น

ประณศศึกษาปีที่ 3 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนโดยใช้สื่อมัลติมีเดียสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งปรากฏผลเช่นนี้ขึ้นเนื่องมาจากสื่อมัลติมีเดียเรื่องเทคโนโลยีนำรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ยึดหลักที่ว่านักเรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง โดยเน้นนักเรียนมีความสำคัญที่สุด เป็นการจัดกระบวนการศึกษา เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาตนเอง และเอกสารประกอบการเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ตามเวลาที่สะดวกและเหมาะสม ตามความสนใจ นักเรียนสามารถประเมินผลและเห็นผลสำเร็จของตนเองได้ทันที และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพคุณ แดงบุญ. (2552). ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และเจตคติต่อวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วย ชุดกิจกรรมวิทยาศาสตร์พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและเจตคติต่อวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

จากผลการวิจัยการใช้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชาทฤษฎีพฤติกรรมองค์การเปรียบเทียบไทย-ญี่ปุ่น ของนักศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น นอกจากนี้ทางผู้วิจัยได้ขอค้นพบจากความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่ามีเทคนิคช่วยจำด้านกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (STAD) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาด้านประโยชน์ และด้านเนื้อหาที่น้อยที่สุด ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าปัจจุบันนักศึกษาที่เรียนระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่นั้นยังต้องใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบช่วยจำทั้งกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ประโยชน์และเนื้อหา เนื่องจากนักศึกษาเป็นผู้ที่เพิ่งผ่านพ้นช่วงเวลาการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาไม่นานนัก และยังคงคุ้นชินกับการท่องจำ เช่น การจำในเนื้อหาสาระ การจำกิจกรรมที่เรียนรู้ ซึ่งถ้าเทคนิคการเรียนรู้แบบช่วยจำยังเป็นความต้องการของนักศึกษา ก็จะสามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เมื่อใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ดังนั้นในรายวิชาอื่นๆ อาจจะนำการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือไปปรับใช้ เพื่อให้ นักศึกษาได้เกิดความร่วมมือกันในการเรียน และช่วยกันทบทวนบทเรียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจกันมากขึ้น
2. ควรศึกษาวิจัยเชิงเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือกับรูปแบบการสอนแบบอื่นๆ เพื่อหารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพและมีความเหมาะสมกับนักศึกษาแต่ละกลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544: การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กนกวรรณ วีระรัตนสุรณ. (2560). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารายวิชาการเงิน ธุรกิจ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบเอส ที เอ ดี (STAD). วารสารมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์, 3(2), 31-42.

- จุฬารัตน์ กมลชัย วงศ์คำดี. (2544). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบกิจกรรม STAD. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- ชนานันท์ พงศ์ศิริ. (2559). การสร้างหนังสือเสริมประสบการณ์ ชุดประเพณีสำคัญของชาวล้านนา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่).
- ทิตนา แคมมณี. (2555). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 16). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนีย์นารถ ลิ้มสุทธิวันภูมิ. (2560). การเปรียบเทียบผลของการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD กับ การเรียน โดยการบรรยายปกติที่มีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนเรื่อง ที่ดิน อาคารอุปกรณ์ และค่าเสื่อมราคาในรายวิชาการบัญชีสินทรัพย์, วารสารปัญญาภิวัฒน์, 9(3), 207-218.
- นพคุณ แดงบุญ. (2552). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และเจตคติต่อวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมวิทยาศาสตร์. (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- บัญชา ชินโณ และคณะ. (2557). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้รูปแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) ร่วมกับกระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ที่ส่งผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์พฤติกรรม การทำงานกลุ่ม และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วารสารบัณฑิตศึกษา, 11(52), 75-88.
- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2550). พื้นฐานการวิจัยการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กทม: ประสานการพิมพ์.
- สุทธิณี ภาพพิมพ์ใจ, และคณะ. (2561) การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สื่อมัลติมีเดีย เรื่องเทคโนโลยีน่ารู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- ไสว พักขาว. (2544). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: เอ็มพันธ์.
- สจิวรรณ ปราชญ์ศรี. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชาการวิเคราะห์และออกแบบเชิงวัตถุของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. ใน รายงานสืบเนื่องการประชุมสัมมนาวิชาการ การนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ เครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 17 (น.817-825). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ.
- Slavin, R. E. (1987). Effects of student teams and peer tutoring on academic achievement and time on-task. *The Journal of Experimental Education*, 48(4), 252-258.
- Slavin, R. E. (1987). Cooperative Learning and the Cooperative School. *Educational Leadership*, 45(3), 7-13.
- Slavin, R. E. (1991). Synthesis of Research on Cooperative Learning. *Educational Leadership*, 48(5), 71-81.
- Slavin, R. E. (2011). *Instruction Based on Cooperative Learning*. New York: Taylor & Francis.

- Suwantada, N. (2016). The effect of mathematic learning activities with a teams-games tournaments (TGT) technique: a case study of pre-calculus project 2015. **Panyapiwat Journal**, 8(2), 144-152.
- Thousand, S. J., Villa, R.A. and Nevin, A.I. (2002). **Creative and Collaborative Learning**. (2nd ed.). Baltimore: Paul Brooke.